

[Fiskeriministeren]

rer vi tallene Danmark og Grønland imellem, vil Grønland få 4,9 pct. af de 25,6 pct., og Syddanmark vil få 20,7 pct. Hvis man sammenholder de to tal, er det rigtigt, at Danmark vil gå fra 22 pct. ned til 20,7 pct., men Grønland går fra 1,6 pct. op til 4,9 pct. Det er Haagerkonventionen, der er taget i betragtning dér, det er for at hjælpe Grønland til at klare sig selv. Det vil på længere sigt også give store besparelser her i Danmark, at vi virkelig ophjælper fiskerierhvervet i Grønland. Det viser ganske tydeligt, at Danmark, når vi tager Grønland og Syddanmark sammen, har fået en ganske god fiskeripolitisk løsning.

Hvis vi sammenligner med England – hvor Peter Walker jo stod og sagde, at han havde fået en sejr, en stor sejr – så var deres samlede fiskeri af disse hovedarter i perioden 1973–78 36 pct. Efter disse tal går England ned på 35,7 pct. Jeg må derfor sige, at den danske regering i dag er godt tilfreds med, at vi i disse forhandlinger har fået vores procentsats sat betydeligt i vejret til gavn for Grønland, som virkelig har brug for det, idet de i allerhøjeste grad er afhængige af at få et effektivt fiskeri.

Jeg vil gerne citere hr. Glistrup. Man skulle tage og sætte sig bedre ind i tallene, inden man står og siger, at det er et forfærdeligt forlig, der er indgået her. Det er nemlig en meget god ordning. Men det kan vi da først fremhæve, når vi virkelig har den på plads. Havde vi kørt det hårdt for 14 dage eller 3 uger siden, havde vi aldrig fået de sidste tilføjelser med. Sådan forhandler vi.

Glistrup (FP):

De tilføjelser, der er opnået – vi kan i for sig godt gå helt tilbage til, da den nuværende fiskeriminister tiltrådte i september – er faktisk nul og niks værd, specielt det, der er kommet inden for de sidste 14 dage. Det er jo bare blevet til nogle formuleringer, der er blevet dårligere end det, vi mundtligt fik at vide den 21. december i folketingets markedsudvalg. Når vi sammenligner det med de erklæringer, vi nu har fra den 25 januar, er det gået tilbage.

Hr. Peter Walker havde al mulig grund til at juble over, at han var sejrherren, for han havde aldrig nogen sinde opnået, når de 3 uger var gået – for Kommissionens midlerti-

dige godkendelse udløb vist i går – at man havde givet en varig godkendelse af de engelske såkaldte nationale foranstaltninger, der i bund og grund var diskriminerende. Derfor var det på den sidste eller næstsidste dag, hr. Peter Walker havde nogen som helst chance for noget, at han bluffede det her igennem. Det er helt med rette, at det i det engelske parlament i går blev sagt, at den aftale kunne ikke have været bedre, om man selv havde fået lov til at skrive den fra Englands side fra ord til andet.

Det er det, der er sandheden om den kapitulation, som Danmark gjorde sig skyldig i i forgårs. 4. maj 1945-stemningen i England i går var særdeles velbegrunderet og vel forståelig.

De tre punkter, som ministeren fremhæver, er simpelt hen forkerte, og jeg skal tage dem ét for ét.

Det første punkt drejede sig om, hvorvidt der skulle $\frac{1}{2}$ eller 51 pct. mandat til. Ordningen som helhed, som der er sluttet forlig om her i forgårs, er af en sådan karakter, at hvis den skulle blive det endelige dokument – jeg ved godt, at strengt juridisk er der sådan set ikke nogen som helst endelige dokumenter på nuværende tidspunkt, men hvis det skulle blive det endelige dokument, og det har man faktisk givet sit spejderæresord på dernede fra den danske regerings side – så er den taget som en helhed i høj grad i strid med Romtraktatens frikonkurrencesamfund, der skulle træde i kraft i hvert fald fra 1. januar 1983.

At tiltrædelsestraktatens artikel 103 kan give en basis for, at man eventuelt på det punkt havde givet en forlængelse på 2 måneder eller et halvt år, eller hvad der nu kunne være tale om, er jo slet ikke den situation, vi nu er kommet ind i, hvor vi har socialiseret hele EFs fiskeri og fiskeindustri. Derfor holder altså denne henvisning til artikel 103 ikke.

Endnu mere tyndbenet er fiskeriministerens andet argument med henvisning til 30. maj 1980-aftalerne. Dér er det for det første således, at de indgår i en helhed, nemlig med hele den engelske budgetafpresning og med noget, der skulle have været i orden inden udgangen af 1980. Men dertil kommer, at det i den grad er tomme hensigtserklæringer om, at man skal have noget erstatning for tab for tredjelandsfarvande, man skal tage hensyn til